

Brve 2013/2014 Times

2 / 2014

Z OBSAHU ČÍSLA

Na slovíčko s...

Fejton

Ve školách v přírodě

Sedmero zastavení jara

Úspěchy sportovců

Exkurze do Osvětimi

Talent roku

O pardubický pramínek

Skvělý výlet 7. A

Záslužný čin ve 4. A

Družíme se ve družině

Letem světem s handicapem

Sběrový den

Střípky z pardubického hokeje

Rozloučení s devátými třídami

Brve times, časopis žáků, rodičů a přátel
ZŠ Bratranců Veverkových v Pardubicích

č. 2/2014, 2. ročník, 6. vydání
datum vydání: 25. 6. 2014, uzávěrka: 18. 6. 2014
vydává: ZŠ Pardubice, Bratranců Veverků 866
odpovědný šéfredaktor: Mgr. Božena Jarešová
e-mail: brvetimes@seznam.cz

Zrušte hlavní prázdniny (fejton na úvod)

Na nejoblíbenějším místě naší školy, kam v průběhu dopoledne míří desítky žáků, kteří už to nemohou vydržet, vzniklo malé, ale o to celosvětovější hnutí **Zrušte hlavní prázdniny**. Jaké důvody vedly k tomuto nápadu, který můžeme řadit k takovým významným počínům lidstva jako je vynález knihtisku nebo Pythagorova věta?

První důvod je takřkajíc meteorologický. Vždyť v takovém vedru se nedá pořádně odpočívat. A když náhodou zaprší, tak nám to zkazí náladu úplně. A co teprve ztráta vědomostí! Co jsme v červnu jakž takž pochopili a zvládli, v září se budeme muset učit znova. Jako kdybychom to nikdy neslyšeli. Pokud bychom zrušili velké prázdniny, mohli bychom skončit školní docházkou o celých 18 měsíců dříve a vzděláním bychom tak brzy předstihli nejenom celou Evropu, ale i Indonésii.

V průběhu roku máme 52 nedělí, 52 sobot, asi 10 státních svátků, 14 dnů vánočních prázdnin, týden jarních prázdnin, nějaký den Velikonoc a podzimních prázdnin, takže máme stejně třetinu roku volno.

O prázdninách se sice vidíme s několika novými kamarády, ale s mnohem větším počtem spolužáků se nevidíme vůbec a popravdě řečeno, už se jich na konci srpna nemůžeme dočkat. Další nevýhodou je, že o prázdninách výrazně stoupá počet úrazů. A to hlavně proto, že nám chybí pravidelné poučení o chování a bezpečnosti.

Policie nás také varuje před řadou dopravních nehod na začátku prázdnin a po jejich skončení. A kdyby prázdniny nebyly, nebyl by ani jejich začátek a ani jejich konec, a proto by nemohlo být tolik nehod.

A kromě jiného celé dva měsíce nevidíme naše milované učitele. Bratrstvo DTAR-DASSZCH (držitelů třídních a ředitelských důtek a snížených stupňů z chování) by mohlo vyprávět, jak je to smutné.

Bojujme tedy za zrušení dlouhých a nudných prázdnin. Podepsat petici za jejich zrušení můžete každý čtvrtek o půl třetí ráno na konečné pardubické tramvaje č. 46.

- hru-

Žáci 9. tříd (2005-2014)

Milá čtenářko, milý čtenáři,
dostává se Ti do ruky už šesté číslo našeho báječného časopisu. Pro většinu z nás byl jistě školní rok úspěšný, a tak nás čekají prázdniny. Členové redakční rady vám přejí, aby vůbec neutíkal a byly báječné, slunečné, prostě fajn...

Za redakci Božena Jarešová

Jsme skvělí! Celostátní soutěže o nejlepší časopis se zúčastnilo 193 časopisů. Náš školní časopis BrVe times získal **první místo** za grafiku, **druhé místo** za celkové hodnocení časopisu, dále čtvrté místo za titulní stranu a za obsah. Všem, kteří se spolu s redakční radou o vynikající hodnocení zasloužili, moc děkujeme.

Rozloučení s devátými třídami

Už je tomu devět let, co jsme zasedli do školních lavic. Byli jsme malí a trochu vyděšení. V první třídě jsme se seznámili s abecedou a číslicemi. Mimochodem, těm číslicím někteří z nás nerozumí dodnes. Ve třetí třídě jsme poznali y a i a učili jsme se je používat. Škola nás moc bavila. Uživali jsme si ji a pokaždé, když jsme byli nemocní, moc nás mrzelo, že jsme do školy nemohli.

Když pak přišla pátá a šestá třída, naše nadšení pro školu pomalu, ale jistě vyprchávalo. Matně si vzpomínám, že jsme si mezi sebou říkali, jak bychom si přáli stát se devátáky. Teď máme jiné přání. Dali bychom cokoli za to, abychom naši školu nemuseli opustit. Ve škole máme mnoho přátel. Některé z nich známe dokonce lépe než vlastní rodiče. Přece spolu travíme minimálně šest hodin denně každý všední den deset měsíců v roce po devět let. Z tohoto času se nejvíce dobrodružství odehrávalo o přestávkách.

Za trpělivost, toleranci a vlídnost patří dík našim učitelům. První a druhou třídou nás provázela paní učitelka Labuťová, třetí a čtvrtou třídou skvělá výtvarnice paní učitelka Indráčková. V páté třídě se nás ujala paní učitelka Švábová. Poslední roky nás krotil pan učitel Hrubeš. Učil nás matematiku, hudební výchovu a angličtinu, ale stejně nás nejvíc bavila „hudebka“. A konečně s námi někdo došel do deváté třídy.

Mimo našich třídních učitelů bychom rádi poděkovali i dalším. Především paní učitelce Jarešové, která nás provázela zákoutími rodného jazyka již od páté třídy, a o rok později nás začala vyučovat i dějepis. Přidělili nám ji v páté třídě, a protože jsme měli češtinu každý den, tak jsme se viděli nejčastěji, a zanedlouho se znali jak své boty. Věděli jsme, kdy máme být opatrní a kdy můžeme zalaškovat. Učila nás, kde napsat y a i, jaký je to druh větvy a jak správně napsat

sloh, že má mít hlavu a patu. Protože jsme ji měli tak dlouho, brali jsme jako naši druhou třídní učitelku. Chtěli bychom poděkovat i paní zástupkyni Semerádové, která nás učila fyziku.

Bylo to krásných devět let, na které nikdy v životě nezapomeneme. S některými spolužáky se budeme vídat i nadále na střední škole, s některými se budeme vídat jen na třídních srazech. Na všechna další budoucí setkání se těšíme.

Aneta Janovská, Jakub Vondrouš

Všem úspěšným absolventům devátých tříd přejeme, aby se jim vždy splnila jejich přání, aby kolem sebe měli vstřícné a milé kamarády a přátele, na které se mohou spolehnout.

**Za celý pedagogický sbor
Božena Jarešová**

Záslužný čin

Na červnu si třída 4. A naplánovala školu v přírodě. Všichni se moc těšili až na dvoje smutné oči. Oči dvou dětí z dětského domova. Z finančních důvodů s námi nemohly odjet. Ale ve třídě se našel jeden, kterému to nebylo lhostejné, a přišel na skvělý nápad. Petr po poradě se svými rodiči požádal svoji sestru, studující na vysoké škole, zda by uskutečnila se svými spolužáky sbírku peněz na Pepu a Kristýnku. A podařilo se! Dvoje oči se zase rozzářily a děti s námi mohly jet.

A komu patří největší dík? PETROVI, jeho rodině a všem, kteří přispěli. Pěťo, moc Ti děkujeme. Máš srdce na pravém místě.

- hla -

Ptáci a hmyz v 1. třídě

Poslední návštěva do světa zvířat byla v prvních třídách věnována ptákům a hmyzu. Nejprve jsme se dozvěděli o dvou andulkách, kterým dělal společnost mladý sameček korely. Naučil se už mluvit a slovo Karel jsme několikrát zřetelně slyšeli. Zajímavý byl i hmyz – švábi, strašilky, sarančata, listovky a různé druhy červů. Ještě, že byly všechny exponáty v krabičkách a my jsme si je mohli vzít do ruky a bezpečně prohlédnout.

Povídání bylo hodně zajímavé a velice se nám líbilo.

- chv -

Úspěchy „veverek“ v hokejbale

Naše škola se zúčastnila turnaje v hokejbale - akce **HOKEJBAL PROTI DROGÁM** - a to v plném nasazení, do soutěže jsme se zapojili ve všech vypsaných kategoriích. Úspěšně! V kategorii 8. - 9. tříd jsme vybojovali třetí místo. V kategorii 1. - 3. tříd jsme přivezli pohár za druhé místo. V kategorii 4. - 5. tříd a v kategorii 6. - 7. tříd jsme vybojovali první místa a postup do krajského kola. Byly to nelehké boje - se spoluhráči, ale i s pravým aprílovým počasím.

O pohár primátorky města Pardubic tým v kategorii 1. - 2. tříd vybojoval pohár za 2. místo. Tým v kategorii 3. - 4. tříd vybojoval velký pohár za 1. místo. Hráči si vychutnali samotnou hru, byli úspěšní i v dovednostních soutěžích. A hlavně oba týmy získaly pro školu plavbu na lodi Arnošt a návštěvu Aquacentra.

Hokejbalisté Jiří Bucek, Jonáš Klas, Filip Koffer, David Matěcha, Oliver Obr, Tomáš Zeman, Daniel Blažej, Ondřej Rohlík, Jan Kutílek, Dominik Velínský a Tomáš Kulhánek se v kategorii šestých a sedmých tříd

probojovali do republikového finále.

Po suverénním zvládnutí okresního kola se v krajském kole opravdu zapotili. V Chrudimi ve sportovní hale a v neúplné sestavě opět vyhráli. Po vynikajícím výkonu, pouze v šestici, si vybojovali postup do republikového finále.

Letošní finále se uskutečnilo v Pardubicích. Soupeři byli opravdu zdatní. Sjeli se z Jindřichova Hradce, Kladna, Ústí nad Labem, Jihlavy, Prahy a Hradce Králové. Ve dvou skupinách se utkali týmy systémem každý s každým. Vítěz ze skupiny se utkal s druhým v pořadí ze druhé skupiny. Utkání o postup do finále Pardubice - Jihlava skončilo 1:2. Utkání o třetí místo Pardubice - Ústí nad Labem bylo vyrovnané. Soupeři měli více sportovního štěstí. Utkání skončilo 0:1.

Za výborný výkon, dosažení čtvrtého místa v České republice a reprezentaci školy je třeba pochválit celý tým.

- koh, mac -

Talent roku

Dne 29. 4. 2014 proběhla na naší škole akce s názvem Den s talentem. Akce se konala na venkovním hřišti v areálu školy. Každý z účastníků musel překonat tzv. „opičí dráhu“. Opičí dráha obsahovala běh vpřed a vzad, kotoul dopředu, hod na koš, přeběhnutí přes lavičku, slalom s florbalovým míčkem se střelou do brány a žabáky. Běhalo se ve čtyřech kategoriích. Bohužel ani jeden našich z reprezentantů nebyl oceněn.

Tato akce se bude znovu opakovat v září. A my budeme doufat, že příště budou naši reprezentanti mnohem úspěšnější.

Eliška Bergmanová

Pardubická devítka - lidový běh

Ve středu 30. dubna 2014 se uskutečnil v centru Pardubic již tradiční lidový běh. Symbolická trasa měřila cca 1600m.

Vkročili jsme do skupiny "běhacích škol". A ten první krok byl krokem odvážným, rázným, úspěšným. Výsledky mluví za vše. Zkušenější běžci - letití rivalové se umístili tentokrát v tomto pořadí: 1. místo ZŠ Studánka (120 běžců), 2. místo ZŠ Benešovo nám. (112 běžců), 3. místo ZŠ Spořilov (80 běžců), **4. místo ZŠ Bratraců Veverkových (78 běžců)**.

Všem běžcům, kteří podpořili naši školu, patří velký dík. Věříme, že si běh se sluncem nad hlavou dobře užili a nastartovali svá těla na večerní rej čarodějnic.

- koh -

„Veverky“ na celostátním turnaji v kin-ballu

Dne 24. dubna se náš školní tým kin-ballu ve složení Jiří Svatoň, Jan Kišš, Matěj Linek, Aneta Novotná, Anna Nouzovská, Sabina Dlesková a Eliška Bergmanová v doprovodu paní učitelky Kohoutové vydal do Prahy, protože v krajském kole, které se konalo na naší škole, vybojoval 2. místo a postoupil do finále České republiky. Jediný soupeř, který nás porazil, byly Holice a ty postoupily společně s námi.

Hned po příjezdu do Prahy nás čekalo slavnostní zahájení a představení všech devíti týmů. Po rozlosování jsme hráli první zápas. V první periodě se našemu týmu moc nedařilo a šance na postup zanikaly. Ale v druhé periodě jsme se vzpamatovali a skóre vyrovnali. Rozhodující byla poslední perioda, ve které jsme nakonec vyhráli až posledních sekundách.

Další vývoj turnaje už nebyl tak dramatický a postupně jsme vyhrávali další a další zápasy. V semifinále už na nás čekaly Holice, kterým jsme předešlou prohru vrátili a postoupili do finále. Společně s námi byly ve finále ZŠ Liberec a ZŠ Hradec Králové.

Zpočátku vypadalo, že nám patří zaslouženě 3. místo, protože se ani jeden z hráčů kin-ballu nevěnuje, měli jsme jistou nevýhodu. Po dalším vývoji se nám naše šance na 2. místo opět vrátila.

V rozhodujících minutách byl tým Liberec stoprocentně první a mezi týmy Pardubic a Hradcem Králové došlo k vyrovnanému souboji, ve kterém nakonec zvítězil Hradec Králové.

Eliška Bergmanová

PRVNÁČCI A ČTVRTÁCI VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

V neděli 1. června odjeli prvňáčkové a žáci 4. A do školy v přírodě do Vysokého nad Jizerou. Přivítalo je pěkné prostředí hotelu Aktiv a nádherná příroda. Čekal na ně bohatý program v duchu olympijských her, který připravili třídní učitelé a paní učitelka Kamila. Žáci plnili rozličné sportovní disciplíny, které prověřily jejich všestrannost. Do místa konání soutěží byl přinesen i olympijský oheň. Zástupci rozhodčích a sportovců složili slavnostní slib. O zdraví sportovců se starala paní „doktorka“ Anička.

Za splnění sportovní disciplíny si vítězové odnášeli hodnotné ceny a vybarvili si každý den jeden olympijský kruh. Nejvíce prožívali běh při „Člověče, nezlob se!“. Jednotlivé týmy byly náhodně poskládané a namíchané z prvňáčků a čtvrtáčků. O pořadí pak rozhodovalo štěstí, kdo kolik hodí a kolik musí oběhnout koleček. Všichni dodržovali pravidla fair play. Není důležité, kdo kterou disciplínu vyhrál, ale důležité je to, že se všichni moc dobře bavili. Vypravili jsme se i na večerní procházku, která byla zakončena ohnivým vystoupením. Odpoledne jsme došli na zříceninu hradu Nístějka. Na náměstí jsme ochutnali místní zmrzlinu. Večer jsme volili miss a nejkrásnější masku. Milovníci koní se projeli na koních.

Na závěr obdrželi všichni účastníci olympijskou medaili a diplom s pěti olympijskými kruhy. A jaká byla škola v přírodě? Skvělá!

- chv -

DRUHÉ TŘÍDY VE ŠKOLE V PŘÍRODĚ

Naše putování do minulosti jsme začali již v květnu v Pardubicích návštěvou výstavy o pravěkém člověku. Začátkem června jsme se přesunuli do Podkrkonoší do krásné a klidné přírody. Netušili jsme, že tak klidná nebude. Hned první den jsme si našli místo v blízkosti řeky a bohatých lovišť. Postavili jsme jednoduché příbytky, protože jsme nevěděli, jak dlouho zde budeme tábořit. Hned poté jsme vybudovali i pasti na mamuty.

Společnými silami jsme pak vytvořili jednu obrovskou jámu, přikryli větvemi, chvojím a listím. Průběžně jsme nastražené pasti kontrolovali. Co kdyby alespoň zajíček! Původně zcela vyčištěný les s úhlednými hromádkami větví se jako mávnutím kouzelného proutku změnil v les plný nástrah.

Jaké bylo naše překvapení, když se v některých pastech objevil úlovek. Ten jsme oslavili rituálním tancem v maskách za doprovodu dijeridou (čti didžeridu). U velké pasti jsme se nemohli delší dobu dočkat žádného úlovku, proto jsme nacvičovali alespoň hod oštěpem. Doufali jsme, že se nám to bude v příštích dnech hodit. A dočkali jsme se.

Při jedné výpravě jsme se museli maskovat a pomalu plížit, abychom se dostali do blízkosti asi třiceti koní. Byli velmi zvědaví a pomalu se k nám přibližovali. Tito koně jsou od mládí celoročně chováni pod širým nebem na pastvinách. Moc se nám líbili, ale měli jsme smůlu. Patřili totiž sousední tlupě sběračů a lovců.

Při cestě zpět temným lesem jsme museli jít těsně za sebou, protože cesta byla strmá a

každým krokem hrozilo zapadnutí do bažiny. Nakonec nám nezbylo nic jiného, než projít středem močálu, který jsme překonávali skokem nebo zhoupnutím na laně. Museli jsme být soudržní a lano si navzájem podávat tak, aby i slabší a méně zdatní členové tlupy nebyli ohroženi divokou zvěří a příslušníky znepřátelených kmenů.

Při hledání nových lovišť jsme dvakrát přeplavali jezero až k Medvědí jeskyni. Cesta byla vyčerpávající. Dlouhou soutěskou jsme se dostali až k severoamerickým bizonům. Od nich jsme si udržovali dostatečný odstup, jelikož ve stádu bylo malé telátko. Rozběsněná zvířata nás přesto pronásledovala a zahнала nás zpátky až k Medvědí jeskyni, kde jsme si zachránili holé životy. Po návratu do tábořiště jsme byli nuceni si vyrobit nové oblečení a luky.

Večer starší kmene připravili zkoušku našich dovedností. Ve tmě jsme museli objevit cestu podél lány, najít odvahu a strkat ruce do opuštěných doupat a po hmatu poznávat, co se v nich nachází.

Někteří z nás na krátkou chvíli ztratili směr, ale s pomocí starších kmene jsme našli správnou cestu. Po této strastiplné pouti, kdy jsme nevěděli, kam vlastně jdeme, jsme si ještě museli vzpomenout, co v kterém doupěti bylo. Teprve druhý den nám starší kmene prozradili, že tato zkouška je prvním krokem k tomu, aby z nás jednou mohli být velcí lovci. Tím, že jsme ji splnili, pro nás začalo období, kdy můžeme samostatně lovit menší kořist v blízkosti naší osady.

Věděli jsme, že nás čeká už jen rozloučení s neobyčejnými zážitky, s údolím lemovanými strmějšími svahy, hřebeny, jejichž překonávání skýtalo nádherný pohled do širokého okolí. Cesta do minulosti byla jako pohádkový výlet, během něhož jsme zapomněli i na všední starosti. Domů jsme se ale těšili.

- ind, bou, zat -

TŘÍDA 3. A ZDOLALA VRCHOL SNĚŽKY PĚŠKY

Na školu v přírodě jsme se všichni moc těšili. Odjeli jsme v neděli 18. května do penzionu s názvem Toska, který se nachází mezi Velkou Úpou a Pecí pod Sněžkou. Mile nás překvapila úroveň ubytování a báječná domácí strava. Mohli jsme ochutnat domácí chléb, rohlíky, sladké makovky, čerstvě vyrobený jogurt, a dokonce i domácí zmrzlinu!

První den jsme byli rozděleni do několika družstev, ve kterých jsme po celý pobyt plnili etapovou hru s názvem „Krkonošské pohádky“. Každý den jsme hráli zajímavé hry a sbírali tak body do soutěže. Vyzkoušeli jsme například Krakonošův překážkový běh, hajného střeleckou soutěž, Krakonošovo domino, Trautenberkovu zkoušku odvahy a různé známé i neznámé hry.

Dokonce jsme i zdolali nejvyšší bod Krakonošova revíru horu Sněžku! Poznali jsme krásy našich hor a v přírodě nám bylo skvěle. Poslední večer jsme netrpělivě očekávali vyhodnocení etapové hry. Měli jsme obrovskou radost z diplomu a odměn a to nás ještě čekal karneval s diskotékou. Moc jsme si celý týden užili a už se těšíme, kam nás vezme paní učitelka s paní vychovatelkou příští rok.

- kre -

ŠKOLA V PŘÍRODĚ RAMPUŠÁK - 3. B A 4. B

Výjimečně skvělou školu v přírodě prožily třídy 3. B a 4. B na chatě Rampušák v Orlických horách. Popustili jsme uzdu fantazie a ve čtyřech dnech jsme prožili neskutečně dobrodružná čtyři roční období. Na jaře jsme soutěžili, v létě hledali velikonoční vejčička s překvapením. V létě jsme se přenesli k moři, slunili se a všechny nadchla promenáda v plavkách spojená s diskotékou.

Na podzim jsme podnikli celodenní výlet na pevnost Haničku a na rozhlednu Annu. Na cestu si všichni objednali příjemné počasí. Nejhezčím obdobím byla zima, fantazie dovolila, aby padal sníh, stavěl se sněhulák a byly koulovačky. Po večeři se zpívaly koledy a u skutečného stromečku se rozdávaly dárky. Následovala silvestrovská tombola a párty.

Během pobytu jsme psali Rampušákových deník, skládaly se puzzle, hrály se sportovní hry, bowling, pink pong, hledali jsme poklad, soutěžili v postřehovém závodě. Vítězové všech disciplín a akcí byli vždy odměněni. Všichni se těšíme na další skvělou školu v přírodě.

Žofka Vojtěchovská

PÁTÉ TŘÍDY V AKTIVU

V městečku Vysoké nad Jizerou v penzionu Aktiv jsme strávili téměř celý týden na začátku května.

Každý den jsme čekali, jestli bude pršet nebo ne a téměř vždy jsme se dočkali. V pondělí odpoledně jsme si užili i malé kroupy. Přesto jsme trávili spoustu času při činnostech venku. Závodili jsme ve slalomovém i štafetovém běhu, skákali jsme do dálky, házeli míčky na cíl.

Každý den jsme vyšli na nějakou vycházku a obdivovali jsme opravdu překrásné výhledy na okolní kopce. Vypravili jsme se například zjistit, co zůstalo z místního hradu Nístěnka. No, moc toho nebylo, ale procházka to byla pěkná a díky nejasnému značení i dlouhá. Také jsme se těšili, jaké překvapení nás čeká, až najdeme poklad. Ale štěstí nám nepřálo. Úkoly se nedařilo nacházet, a než jsme si ujasnili trasu, začalo pršet tak, že jsme hru museli ukončit. Nakonec jsme poklad hledali v jídelně, a našli.

I přes chladné počasí se nám škola v přírodě líbila a těšíme se na tu v příštím roce.

Veronika Mecová

ŠESTÉ TŘÍDY U KOTLE

Šesté třídy trávily školu v přírodě U Kotle. Cesta k Horním Mísečkám byla celkem pohodová a klidná, než se objevila strmá zatáčka. Po příjezdu jsme si ro-

zebrali kufry a paní učitelky nám přidělily pokoje. Byly velmi útulné. Příjemně jsme se ubytovali a šli na procházku. Po první večeři nám nebylo nejlíp, ale postupně se jídla zlepšovala.

Podnikli jsme spoustu výletů a procházek, nejdelší celodenní výlet byl ve čtvrtek, došli jsme k hranicím s Polskem. Procházeli jsme nádhernou přírodou a ušli jsme 23 kilometrů. Cesta byla příjemná a téměř všem se líbila. Každá třída měla na večer připravený program, pak následovala diskotéka. Večerka byla o půl desáté, ale ještě chvíli jsme si mohli povídat.

Cestu domů jsme absolvovali dvěma mikrobusey. Škola v přírodě se všem líbila.

- pta, vik, her -

ŠKOLA V PŘÍRODĚ OSMÝCH TŘÍD A ŠESTÉ C

Naše chaloupka, kde jsme strávili poklidný týden ve škole v přírodě, se nacházela v Roudnici nedaleko Liberce. Chata nesla název Kara. Všichni jsme si to užili a rozhodně jsme si odnesli spoustu zajímavých vzpomínek i nová přátelství, která jsme tam navázali.

I přes nepříznivé počasí jsme se venku bavili. Výborný byl postřehový závod. Měli jsme

utíkat a zapamatovat si patnáct obrázků. V lese jsme hráli hru Safari, kde jsme hledali lístky s napsanými zvířaty, ale nesměli nás zahlédnout strážci parku. Ve středu nás čekal celodenní výlet k prameni Labe.

Navštívili jsme farmu Hucul a tam jsme se mohli svést na koni. Líbila se nám i hra stopovaná nebo orientační běh. Ovšem největší úspěch měla stezka odvahy, kdy jsme potmě prošli vyznačenou trasu, na které nás strašili někteří spolužáci a učitelé.

Poslední večer jsme měli táborák a po návratu do chaty jsme zjistili, že nejde proud. Rychle jsme si vyčistili zuby a zalezli do postelí, protože nebylo vidět na krok. O volných pauzách, kdy jsme měli čas jenom pro sebe, jsme se zabývali různými aktivitami. Především to byl pink pong nebo kulečník. Nejvíce nás pobavily výlety a hlavně večerní akce a hokej, který jsme napjatě sledovali. Těšíme se, až zase někam vyrazíme.

škola v srdci Pardubic...

**SEDMÉ TŘÍDY
V JIZERKÁCH U KAČÁKA**

Adrenalin ve škole v přírodě! Žáci 7. A a 7. B, z nichž někteří překonali sami sebe, zažili suprovou školu v přírodě v Jizerských horách, když hledali stopy ducha Jizerek Muhu.

Hned v pondělí se z nás, rozdělených do šesti soupeřících týmů, stali horolezci. Dopoledne jsme se snažili zdolat horolezeckou síť, odpoledne jsme slaňovali z nevysoké hory. Podívat se dolů, připoutat se a slaňovat, to byl pro všechny i pro učitelky neskutečný adrenalin! Někteří se během dne proměnili v lukostřelce. Trampolína byla v permanci neustále, kotouly, salta vpřed i vzad ke konci pobytu uměli snad všichni.

V úterý dopoledne jsme bojovali s časem, někteří úspěšně, jiní méně, byla to velmi zajímavá hra. Týmy s vervou zápasily v soutěži, kdo najde nejvíce v trávě schovaných „kinder“ vajíček označených

Počasí bylo objednáno, a tak jsme se ve středu vydali do Liberce. Tempo tam bylo přímo vražedné, bylo nutné stihnout tramvaj do Horního Hanychova. Podařilo se! Ovšem i v takové skvělé škole v přírodě není vždy vše podle plánu. Lanovka na Ještěd nejezdila. Odpočinek pod

lanovkou také nebyl marný. Prohlédli jsme si skokanské můstky a odjeli do IQ landie. Večerní diskotéka s prodlouženou večerkou neměla chybu, někteří se dokonce „zaláskovali“.

Poslední den jsme se dopoledne přetahovali s gumou a odpoledne jsme se vydali na Bedřichovskou přehradu. Příjemná zákoutí kolem přehrady vyzývala nejen k focení, a tak jsme přišli pozdě na večeri. Navečer chlapi připravili hranici na táborák, který byl poslední tečkou za báječnou školou v přírodě.

Dominika Lambertyová

**DEVÁTÉ TŘÍDY
POD BLANÍKEM**

Ach jo. Poslední škola v přírodě pro deváté ročníky! Naše poslední společná akce, kterou prožijeme! Tyto věty vyslovil snad každý, kdo jel do školy v přírodě.

Hned při odjezdu jsme se všichni snažili nacpat do zadní strany autobusu, kde je to vždycky nejlepší. Po příjezdu do areálu jsme si odnesli kufry do budovy. Rozdělily se pokoje. Vybalili jsme si a šli jsme si užívat. Jedna skupina šla na procházku a druhá skupina hrála volejbal. Po večeri jsme se jako poslušní žáci chystali do postýlek a šli jsme spát. Teda to si mysleli učitelé. Ve skutečnosti

Druhý den ráno jsme měli poklidné dopoledne. Jakmile se přiblížilo poledne, přišel i první problém. Jedna naše kamarádka spadla z houpačky a musela se volat i sanitka. Naštěstí se jí nic vážného nestalo.

Při ostatních dopoledních jsme hráli různé hry. Každé odpoledně jsme šli na procházku nebo „krátkou“ túru. Navštívili jsme města, která jsme ani moc neznali a kde jsme si hlavně mohli nakoupit jídlo na večery. Měli jsme výšlap na Blaník, a dokonce jsme se šli kouknout na kozí farmu, kde jsme si mohli ochutnat kozí sýr a mléko. Po večeri jsme měli většinou osobní volno, a tak jsme mohli hrát míčové hry nebo si povídat na pokojích, dokonce i ležet na trávě a užívat si sluníčka. Předposlední den před odjezdem jsme hráli suprovou hru.

Asi můžu říct za všechny, že naši školu v přírodě jsme si užili, co to šlo, a že na ni budeme ještě dlouho vzpomínat. A doufám, že se to líbilo nejen nám, ale i učitelům.

Aneta Janovská

A už budeme umět udělat perfektní časopis! Členové redakční rady se dne 26. května setkali s šéfredaktorem Pardubického deníku panem Tomášem Dvořákem. Na skvělé neformální besedě nám pan šéfredaktor poradil, jak má vypadat správný článek do novin nebo do časopisu.

Tak nejdůležitější je titulěk, který má čtenáře upoutat. V textu se pak musíme věnovat prvnímu odstavci, který by měl „chytit na udičku“. Dozvěděli jsme se, jaké důležité informace by měl každý článek obsahovat. Pak došlo i na tvůrčí psaní. Každá skupina dostala za úkol vytvořit text na nějaké téma. Za vytvořené zprávy nás pan Dvořák pochválil. A pochvalu jsme dostali i za časopisy, které jsme panu Dvořákovi věnovali. Setkání se nám velmi líbilo. Pan šéfredaktor nás pozval do redakce, abychom se seznámili s tím, jak vzniká Pardubický deník.

Redakce Pardubického deníku se nachází na třídě Míru. V redakci deníku pracuje šest lidí a z toho polovina vyráží do terénu pro cenné informace i fotky. Viděli jsme, jak to v redakci chodí a také, že se tam určitě nenudí. Poznali jsme tam fotografa, který v novinách umí „šlapat“, a seznámili jsme se s jeho fotkami. Pan šéfredaktor nám podrobně vysvětlil, jak se celé noviny připravují. Dozvěděli jsme se, jak má vypadat hlavní stránka a co obsahují další stránky. Překvapilo nás, že se Pardubický deník tiskne v Olomouci. Třešnička na dortu byla ohromná. Pan šéfredaktor nám s klidem oznámil, že si napíšeme článek, který bude další den v novinách. Článek jsme zvládli i s pochvalou pana redaktora a odnesli jsme si spoustu cenných informací i nevšední zážitky.

O. Řehořek & A. Janovská

PARDUBICKÝ
deník

škola v srdci Pardubic...

• **Jak jste se stal šéfredaktorem?**

Začal jsem v novinách pracovat, když mi bylo osmnáct let. To jsem přišel jednou takhle po maturitě do redakce, tehdy byla Zlatá přílba, a řekl, že bych měl zájem o spolupráci. Tehdejší šéfredaktor mi poradil, abych zkusil napsat o nějakém problému. Tehdy byla totiž s ubytovací kapacitou pro německé turisty, kteří přijeli na Zlatou přílbu a nemohli sehnat hotel. Slyšel jsem, jak se o tom baví, a ještě ten den, asi za dvě hodiny, jsem přišel do redakce a zeptal se, jestli to můžu napsat. Pan šéfredaktor byl vyděšený, že tak brzo, ale souhlasil a dovedl mě ke kolegovi, otevřel podobný program, jako máme dnes, vysvětlil mi, kam to mám napsat a kolik mi dává prostoru. A vlastně jsem to napsal. Od té doby jsem v redakci zůstal. Samozřejmě nejdříve externě, protože jsem studoval vysokou školu. Chodil jsem do redakce pomáhat, když byly fotbalové zápasy, dělal jsem referáty o sportu, pak kulturu. Po škole jsem šel na civilní službu, tam jsem měl podobnou práci. Poté jsem nastoupil do redakce. Nejdříve jsem byl redaktorem, pak bývalá šéfredaktorka šla na mateřskou dovolenou a já se stal šéfredaktorem.

• **Máte vystudovanou žurnalistiku?**

Ano, ale pro práci v novinách to není podmínka. Někdy je výhoda, když má člověk vystudovanou třeba medicínu, protože pak lépe rozumí zdravotnictví. Nebo když je to bývalý učitel, tak se lépe vyzná ve školství. V redakci jsme měli i bývalého policistu, který měl na starosti zprávy kolem policie, jako jsou soudy, nehody, zločiny. Žurnalista se i o odborných věcech musí naučit psát tak, aby tomu rozuměla i babička z Horního Jelení. V redakci ale mohou pracovat i lidé, kteří mají jen střední školu. Člověk musí znát pravopis, to je zásadní. Pokud umíte češtinu a nebojíte se projevit, je to určitě zajímavá práce. Novinářem musí být člověk 24 hodin. Když se stane nějaká událost ve dvě v noci, nesmí říct, že by radši spal.

• **Kolik lidí v redakci zaměstnáváte?**

V redakci jsou tři redaktori, ale pomáhají nám i externisté, třeba studenti vysokých škol. Práce je hodně, nenuďme se.

• **Co děláte, když se dozvíte o nějaké události?**

Musíme tam jet, když je to něco závažného, třeba smrtelné zranění, vražda, velký požár, máme služební auto.

• **Baví Vás tahle práce?**

Kdyby mě nebavila, tak jí nedělám. Někdy toho mám plné zuby, protože práce je hodně. Máte třeba hotové noviny a najednou se stane něco závažného, například tragická nehoda, musí se tam jet a předělat noviny. Máte třeba domluvenou schůzku, musíte ji zrušit a odjet.

• **Chtěl byste pracovat v nějakých jiných prestižních novinách?**

Záleží na tom, kde chce člověk žít. Jestli se chce třeba přestěhovat do Prahy. Měl jsem nabídky jít pracovat i do jiných médií. Nakonec to dopadlo tak, že jsem toho nevyužil a zůstal

jsem tady, protože znám tento region. V Praze jsou nabídky takové, že se tam musí člověk přestěhovat. Já jsem spokojený v Pardubicích. Nepřemýšlím, že bych šel jinam.

• **Jaké články píšete nejčastěji?**

Mám na starost kulturu a politiku.

• **Jaké máte koníčky?**

Jsou spojeny s prací, o čem píšeme, u mě je to kultura, divadlo, hudba, cestování. Na víc není čas.

• **Je třeba znát cizí jazyk?**

Je to výhoda, když je mezinárodní akce. Je lepší, když mluvíte s nějakými sportovními hvězdami nebo třeba s velvyslanci na Velké pardubické v angličtině.

• **Píšete knihy? Jaký je rozdíl mezi psaním novin a knih?**

Ne. Práce je tady náročná, na psaní knih není čas. Je to úplně jiný styl práce.

• **Jak moc ovlivňuje práce Váš soukromý život?**

Zeptejte se mé manželky. Člověk nemá tolik volna, kolik by chtěl, je zaneprázdněn večer i o víkendech. Zatím jsem ale šťastně ženat.

• **Která je Vaše nejoblíbenější rubrika, kterou píšete?**

Nejraději píšu věci o kultuře. Rád píšu například seriál Žijí mezi námi, kde představujeme různé zajímavé osobnosti, které mají vztah k našemu regionu.

• **Jak dlouho trvá příprava jednoho čísla?**

Noviny jsou živý organizmus, takže vlastně celý den. Od 8.30 hodin je porada, kdy se bavíme o tom, co asi v novinách bude. Když otevřu email, přicházejí další tipy a zprávy. Někdy už máte v 8.30 hodin představu, jak budou noviny zhruba vypadat, pak se stane aktuální událost a musíte podle toho reagoval. Některý článek, který jste měli připravený, musíte vyhodit a nahradit ho jiným. Příprava je celodenní. Kolem dvanácté hodiny děláme první náhled, jestli tam články zůstanou nebo nezůstanou. Kolem třetí nebo čtvrté hodiny odpoledne je prvotní uzávěrka, kdy si řekneme, že tam třeba chybí určitá věc, kterou jsme zjistili, nebo se něco stane. Tradiční uzávěrka je kolem osmé hodiny večer. Pokud vše zvládneme dříve, můžeme vše poslat do tiskárny. Nejdělsí uzávěrka bývá u sportu nebo v případě mimořádných událostí. Dá se posunout třeba až na půlnoc. Tak to bylo, když se projednávalo, jestli tady bude spalovna

odpadu. Končilo se kolem jedenácté večer a my jsme poprosili tiskárnu, aby pozdržela tisk. Do půlnoci jsme to psali a ve čtyři ráno už se noviny roznášely.

• **Máte něco do novin předpřipraveno?**

Záleží na aktuálnosti tématu. Jsou témata, která mohou vyjít kdykoliv. A pak jsou témata připravená na určitý den. V novinách by neměly být správné události, které jsou starší než jeden den.

• **Stane se někdy, že noviny nevyjdou?**

To se nemůže stát. Slunce a noviny vycházejí vždycky. Jednou se však stalo, že nám noviny nevytiskla tiskárna. Za patnáct let práce v novinách jsem zažil, že se třeba omylem přehodí stránka. Ale to je opravdu výjimečné.

• **Vy sám všechny články přečtete?**

Ty, co vznikají v Pardubicích, tak ano. Máme korektora, ale já se snažím, abych všechny články přečetl. Někdy, pokud mám jinou práci nebo mě čekají pracovní schůzky, tak se domluvíme s kolegy. Článek musí vždy přečíst i někdo jiný než autor. Osobně mám raději, když mohu číst články na vytištěném papíře, protože člověk vidí chybu lépe než v počítači.

• **Jaký je náklad?**

Nejnižší je v létě, kolem šesti tisíc, nejvyšší kolem dvaceti tisíc výtisků. Zvyšujeme náklad, když jsou nějaké zásadní události, jako je třeba hokejové finále, Velká pardubická, volby.

• **Co se dělá s novinami, které zbudou?**

Tomu se říká remitenda. Recykluje se. Naše vydavatelství tiskne také časopisy. Pokud třeba nejsou úplně aktuální, můžeme je dát čtenářům zdarma jako dárek.

• **Jak dlouho v redakci pracujete?**

Od roku 1998, nejprve jsem zde působil externě jako student.

• **Kdy začal Pardubický deník vycházet?**

Tradice našich novin je dlouhá. Před Pardubickým deníkem vycházely od roku 1992 Pardubické noviny. Ty vznikly sloučením novin Pochodeň a Zář.

• **Stalo se někdy, že jste řekl, že určitý článek nevyjde?**

Samozřejmě se stane, že řeknu redaktorovi, ať článek přepíše, třeba mu tam něco chybí, není dostatečně akční, je velmi odborný a podobně. Ne všechny články, které k nám přijdou, vyjdou.

s šéfredaktorem Deníku
rozmlouvali členové redakční rady

MULTIKULTURNÍ TÝDEN

V týdnu od 7. 4. do 11. 4. 2014 probíhal na naší škole Multikulturní týden. Nezahálela ani naše družinka a k tomuto zajímavému projektu se také připojila. Každý den jsme se seznámili s životem v jedné z vybraných zemí, např. v Arabii nebo v Egyptě. Naučili jsme se vyrábět indiánské čelenky, tančili jsme kovojské tance a v neposlední řadě jsme pomocí toaletního papíru mumifikovali několik zájemců z našich řad. Užili jsme si spousty zábavy, ale hlavně jsme pochopili, jak se žije v jiných nám velmi vzdálených kulturách.

Marinka Kvapilová

DEN ZEMĚ

Naše družinka oslavila den Země tématem „Máme rádi přírodu“. V každém oddělení se utvořilo několik skupinek cca po šesti dětech a jejich úkolem bylo výtvarně ztvárnit, co se nám na naší Zemi líbí, co na ní obdivujeme – jednoduše všechny krásy světa. Vznikla díla velká, krásná a jedinečná. Všechny obrazy byly vystaveny na venkovní vernisáži na školním hřišti. Následně odborná porota vybrala z každého oddělení ta nejkrásnější díla, jejichž autoři byli patřičně oceněni. Po vernisáži děti vysbíraly všechny odpadky na pozemku školy, aby se naši matičce zemi pěkně dařilo.

Nikolka Jiroutová

VE ŠKOLNÍ DRUŽINĚ

V měsíci dubnu jsme si jedno páteční odpoledne zahráli Kimovy hry. Soutěžili jsme celkem ve čtyřech disciplínách. Nejdříve jsme si museli zapamatovat barevné kombinace, poté jsme určovali pořadí čísel, hádali jsme písmena a na konec jsme vzpomínali na předměty, které jsme chvíli před tím viděli. Byli jsme rozděleni do družstev, ve kterých jsme si zvolili kapitána, který vše zapisoval. Všichni jsme pracovali s chutí a dobrou náladou. Tato hra nám pomohla rozvíjet paměť, soustředěnost a kolektivní spolupráci. Už se zase těšíme na další soutěže.

Katka Jonášová

OVOCNÉ POHÁRY TŘÍDY 3. B

V úterý 17. června jsme s paní učitelkou zavítali do školní kuchyňky a při hodině pracovních činností jsme si zhotovili ovocné poháry. Každá skupinka si měla donést suroviny dle vlastního uvážení a chuti. Nejprve jsme si řekli něco

o přípravě pohárů a o tom, jak se máme v kuchyňce a při vaření chovat a poté jsme se vrhli na ovocná překvapení. Většina pohárů byla se zmrzlinou, ozdobená spoustou ovoce a dobrot. Všem nám moc chutnalo a těšíme se na příští rok, co si dobrého zase uvaříme.

Žáci 3.B

Sedmero zastavení jara

V pondělí 14. dubna 2014 se na naší škole již tradičně konal velikonoční jarmark s názvem Sedmero zastavení jara.

Úvod akce obstaraly děti ze školních kroužků. Jako první vystoupil kroužek dramatický a hned poté roztleskávačky. Obě vystoupení se jim moc povedla!

Pak už mohl začít samotný jarmark. Na návštěvníky čekalo sedm různých stanovišť,

na kterých si děti mohly ozdobit vajíčko voskem, vytvořit věneček z cibulek nebo si i zkusit něco náročnějšího jako pletení bužírky z bavlnek. Pro návštěvníky bylo připraveno občerstvení v podobě citronového perníku.

Letošní velikonoční jarmark splnil všechna naše očekávání.

Aneta Novotná

Vědeckotechnický jarmark

Před koncem školního roku se žáci tříd 7. A, 8. B, 9. A a 9. B zúčastnili vědeckotechnického jarmarku, který se konal na Pernštýnském náměstí. Po slavnostním vypuštění balónek jsme se vypravili k jednotlivým stánkům plnit úkoly převážně z chemie, fyziky a zdravotvědy.

Záštitu převzala Univerzita Pardubice a její jednotlivé fakulty. Akce se nám líbila a možná jsme se i něco naučili, např. jak vyrobit zmrzlinu pomocí tekutého dusíku. Tu jsme mohli i ochutnat a byla výborná.

- las -

Exkurze do Osvětimi

V úterý 29. dubna se žáci 7. – 9. ročníků zúčastnili exkurze do koncentračního tábora v Osvětimi. Vyrázili jsme autobusem od hokejového stadionu. Cesta byla dlouhá, ale zkrátili jsme si ji zhlédnutím dokumentu o vzniku tábora.

Po příjezdu jsme se přesunuli k hlavnímu vchodu do tábora Auschwitz I, kde každý z návštěvníků dostal vlastní sluchátka. Průvodkyní nám byla postarší paní, původem Polka. Nejdříve jsme prošli vstupní branou s nápisem „Arbeit macht frei“, „Práce osvobozuje“. Později nám bylo řečeno, že tento nápis byl jedna velká lež, protože nikdy nikdo nebyl z Auschwitz propuštěn za dobrou práci.

Dále jsme procházeli mezi jednotlivými bloky tábora. Pomalu jsme se přesouvali k bloku jedenáct. Zde se nacházely například cely stání. Tento jedno-duše znějící trest spočíval v uza-

věření čtyř vězňů do cely o velikosti 1x1x2 metry po celou noc. Vězni, kteří byli odsouzeni k tomu trestu, většinou po třetí noci umírali na vyčerpání.

Mezi bloky deset a jedenáct se nachází tzv. Zeď smrti. Zde se odehrávaly popravy zastřelením. Na tomto místě přišlo o život přes čtyřicet tisíc nevinných lidí včetně malých dětí. Právě tady na vás dýchne velmi nepříjemná atmosféra. Jen při představě, co se zde dělo, vám naskočí husí kůže.

Po dokončení prohlídky Auschwitz I jsme se autobusem přesunuli do Auschwitz II – Birkenau, kterému se jinak přezdívalo „Továrna na smrt“. Právě v tomto táboře přišlo o život přes půl miliónu Židů.

Prohlídka tohoto místa v nás rozhodně zanechala hluboké dojmy. Je až k nevíře, co dokáže člověk druhému člověku udělat.

Jakub Vondrouš

Netradiční loučení 2. A se školou

Jak zakončit školní rok? Společnou akcí rodičů i dětí. V sobotu 14. června se uskutečnilo pro žáky a rodiče II. A rozloučení se školním rokem 2013/2014. Celá akce se odehrála v areálu Skautského centra Vinice v Pardubicích.

Pro maminky i tatínky byly připraveny některé úkoly, se kterými se jejich děti musely vypořádat v průběhu školního roku. V rámci pracovního vyučování si děti ve škole ufilcovaly malé chobotničky a jejich rodiče nyní měli možnost vyrobit si filcováním obaly na mobilní telefony nebo například na flétnu a děti jim mohly „radit“. Další „pasti na rodiče“ byla cesta se zavázanýma očima podél lana, poznávání předmětů umístěných v zavěšených taškách a následné zapsání včetně toho, k čemu ten který předmět slouží.

To, že to není jednoduché, děti zažily ve škole v přírodě, a proto s radostí kontrolovaly, jak to jejich rodičům jde.

Jako odměnu za splnění úkolů připravily děti společně s třídní učitelkou hudební vystoupení na flétnu s doprovodem akordeonu. Potom již následovalo opékání vuřtů na ohni a v podvečer se všichni účastníci vydali na cestu domů. Rodičům děkují za spolupráci v průběhu celého roku a dětem přeji pěkné prázdniny.

- ind -

Třída 7. A v ZOO

Dne 24. dubna 2014 se třída 7. A vydala opět do Prahy. Tentokrát jsme zamířili do zoologické zahrady. Bez problémů všichni zvládli cestu metrem a už o půl jedenácté stáli před vchodem do zoologické zahrady.

Učitelé nám důvěřovali a hned na začátku nám dali půlhodinový rozchod, abychom si sami vybrali, co chceme vidět. Ne všichni přišli pod lanovku

včas, a tak jsme si údolí slonů, pavilón hrochů, antilopy a africký dům prohlíželi všichni společně. Pak jsme se zase rozdělili.

Nádherné slunečné počasí, které pan ředitel spolu s třídní učitelkou nejspíš objednali, nám umožnilo procházet se v zahradě až do patnácti hodin. Zaujala nás indonéská džungle, pandy, papoušci, sečuáni, kočkovité šelmy, lemuři, lachtani, tučňáci, všichni viděli, jak se krmí gorily, a mnoho dalšího.

Kolem půl čtvrté jsme odjeli do středu Prahy, prohlédli si Staroměstské náměstí a zamířili do Muzea lega, kde jsme se snažili z kosteček postavit něco originálního. Na zpáteční cestě nás čekalo vystoupení jakéhosi „kouzelníka“, který třídu málem připravil o Dominika a o třídní učitelku. Následovalo rychlé občerstvení a cesta domů.

Všichni byli spokojeni. Já vám budu povídat o mojí

skupince. Došli jsme k lachtanům a k tučňákům, ale když jsme se podívali na hodiny, zjistili jsme, že nám nezbyvá moc času dojít po svých na místo srazu. O kousek dál jsme viděli lanovku, která nám stavěla přímo u smlouvaného místa. Tak jsme se svezli. Nakonec jsme i my domů už...

Poděkování

Třídní učitelka 7. A děkuje své třídě, že ve velké letní soutěži ve sběru papíru vyhrála vše, co se dalo! Třída 7. A téměř již tradičně vyhrála, tentokrát hlavně díky nejlepšímu sběrači Dominiku Velinskému.

Navíc uklidila bez reptání všechen velký nepořádek před školou, který po akci zůstal.

- jar -

Foto měsíce

Velice intenzivně probíhá převšedčovací „náborová kampaň“ na budoucí nové žáčky školy

Poprvé se hrál lední hokej v Pardubicích u příležitosti klubového zápasu pardubických hokejistů, kteří tehdy hráli bandy hokej, s Českou sportovní společností Praha. Bylo to v roce

1913 a jednalo se o první ukázkový zápas kanady. Bohužel o zápase se dovídáme pouze ze vzpomínek pamětníků, k nimž patřil i zasloužilý učitel Vilém Weiss. Zachovala se některá jména pražských hokejistů - Ing. Šroubek, populární tenista Buriánek a Ing. Kruliš Randa. Zápas se hrál na Matičním jezeře za početné návštěvy pardubických sportovních fanoušků, kteří povzbuzovali domácí hráče - významného propagátora sportu V. Weisse, K. Kubešku, Příbika, M. Komeštíka, F. Potůčka a Reinbergera. Všichni se potom dále zasloužili o rozvoj ledního hokeje v Pardubicích. Jejich úkol vůbec nebyl snadný, museli překonat řadu potíží.

Jedním z největších problémů byla hrací plocha. Umělá kluziště v té době u nás ještě neexistovala, tak byli hokejisté závislí na přírodním ledě, a tím i na přízni či nepřízni počasí. Tam, kde nebyla přírodní plocha, museli si ji hokejisté sami

vytvořit. K tomu byly nevhodnější rovné tenisové kurty, a tak v počátcích vznikala řada odborů ledního hokeje při tenisových oddílech. Nejinak to bylo i v Pardubicích. První kluziště zde bylo vybudováno na tenisových kurtech LTC (Lawn Tennis Cercle) Pardubice pod zámkem.

Světová válka 1914 - 1918 zabrzдила vývoj ledního hokeje a v Pardubicích zůstalo pouze při tomto prvním ukázkovém zápase. Po válce se již na tento zápas zapomělo a lední hokej nemohl najít ve východních Čechách své místo. Je to s podivem, neboť mezi tím už lední hokej získal řadu mezinárodních úspěchů. Snad to bylo tím, že tehdy byl velmi populární bandy hokej, který více připomínal oblíbenou kopanou. Podívaná na Kanadu byla pro diváky nezvyklá. Chyběl míč, branky byly nezvykle nízké a pravidla byla nepochopitelnější bylo pravidlo off-side, nezvyklé byly i

mantinely kolem hřiště a jak to, že si hráč mohl klidně jezdit za brankou?

Ale ani v nově vzniklé republice se po válce lednímu hokeji nedařilo. V devatenáctém roce se sešlo jen několik z těch, kteří před válkou hráli hokej. Chyběl ostatně i led. Kanadský způsob hokeje zůstával stále ve stínu vítězného bandy hokeje. Až pozvání k účasti na olympijském turnaji v Antverpách bylo vzpruhou pro československý lední hokej.

Velkým problémem byla výstroj a výzbroj hokejistů. Poválečné poměry v nové republice byly krajně neutěšené. Na životní úroveň, zdraví a vzdělání lidu a ovšem na tělovýchovu nezbývalo. Trochu lépe na tom byly jen Sparta Praha a Slavia Praha, které měly mezinárodní styky a jejich týmy byly na umělém ledě jak ve Vídni, tak v Berlíně vítanými hosty.

podle diplomové práce

Den dětí 2014

Letem světem s handicapem aneb Den dětí s dobrovolníky, tak žáci Základní školy v ulici Bratraců Veverků slavili Den dětí. Hlavním smyslem této akce bylo seznámení se životem handicapovaných kolem nás.

A děti si užívaly! Velmi je nadchly netradiční sportovní aktivity s TJ Léčebna Košumberk, překážkové dráhy pro vozíčkáře a vystoupení skupiny Mirea. Dračka byla u setkání dětí na autogramiádě s hokejisty HC ČSOB Pojišťovna Pardubice. Všichni si rádi zastříleli na koš společně s basketbalisty BK JIP Pardubice a s Wheelchair Basket Studánka Pardubice. Děti byly aktivy nadšené, vůbec nechťely jít domů.

Glosa / Jsem ráda, když mi někdo uvaří!

Blíží se víkend, již plánuji, co zajímavého uvařit a nasytit hlavně mužskou část rodiny. Každý má rád něco jiného, a tak je někdy těžší strefit se do jejich chuti. Nejráději mám léto, kdy zpracovávám plody zahrady. Jenže v tomto případě se dozvím, že řízký už dlouho nebyly! A vyslechnu si kritiku. Sice snědí, i pochválí, ale....

Jen oponuji, že se má jíst zdravě! Ale to jim jde jedním uchem sem a druhým ven. Když vstupuji do naší jídelny, celkem se těším, že mi konečně někdo

uvaří! Jak je těžké v současné době soupeřit s hamburgery, pizzami apod.

Volání po zdravé stravě v jídelnách je nekompromisní, ovšem pak se všichni dozví, že luštěniny a zelenina nejsou dětmi milované, a co mě nejvíce udiví, že banány i mandarinky zdobí zdi a dvířka šaten! Jak z toho ven?! Limity finanční i tabulkové svazují školní kuchyně, a tak tedy, nespokojení strávníci, zkuste si doma uvařit za 27,- Kč oběd!

- vok -

Úspěch v soutěži O pardubický pramínek

Skvělým úspěchem našich literátů v jubilejním XX. ročníku krajské soutěže „O pardubický pramínek“ bylo získání vynikajícího 2. a 3. místa. V soutěži Pardubického kraje získaly ve své kategorii 2. místo Adéla Příbylová s prací Bájna cukrárna a 3. místo Markéta Richterová s prací Ferdinandův hodinový stroj.

„Druhé místo obsadila Adéla Příbylová, třetí místo

Markéta Richterová,“ to zaznělo při vyhlášení Pardubického pramínku, které probíhá každým rokem v Domě hudby. Letošní rok bylo téma „Nová pověst v našem městě“. Adéla psala o cukrárně na Novém městě. Její text byl vybrán i mezi nejlepší, které četli před publikem. Jak mi Adéla říkala, tak se ze začátku styděla, že to budou číst, ale po chvíli přišel takový příjemný pocit, že se to líbí. Markétka psala o Ferdinandově hodinovém stroji.

Soutěže se nezúčastnily jen tyto dívky, ale i Jakub Vondrouš a Eliška Bergmanová. Před vyhlášením zaznělo trio hrající na hoboj a zpívala dívka z konzervatoře. V závěru děkovali

paním učitelkám a učitelům za jejich trpělivost. Rozdávali něco sladkého a růžičku k tomu.

Po ukončení vyhlášení se účastníci vyfotili a šli zpět do školy na výuku. Děvčatům gratuluji a ostatním to určitě vyjde příště. Chci připomenout paní učitelku Jarešovou, která nás učí český jazyk a účastní se s námi těchto soutěží, v kterých jsme úspěšní.

Aneta Janovská